

MÜJDAT ATAMAN

AĞLAMİYORUM
GÖZÜME EĞİTİM
KAÇTI!

DK

Müjdat Ataman, lisans eğitimini Hacettepe Üniversitesi Sınıf Öğretmenliği Bölümü'nde, yan alan Türkçe Öğretmenliği olarak tamamladı. Yüksek lisans eğitimini Ankara Üniversitesi'nde Yaratıcı Drama alanında yaptı. Devlet ve ardından özel okullarda öğretmenlik ve yöneticilik yaptı.

Çağdaş Drama Derneği İzmir Şubesi'nin kuruluşunu ve başkanlığını yürüttü. Ezilenlerin Tiyatrosu, sınıfta yaratıcılık, alternatif eğitim, öğretmen mesleki gelişim eğitimleri konuları üzerinde çalışıyor. Bu konularda eğitim kurumları, sanat akademileri, dernekler ya da çeşitli kuruluşların gereksinimlerine yönelik atölyeler gerçekleştiriyor.

Yaratıcı Yazma İçin Yaratıcı Drama, Yaratıcı Türkçe Dersleri, Eğitim Gerçeğimiz, 112 Öğretmenliğime Notlar, Açılın Ben Öğretmenim, Açılın Ben Çocuğum kitaplarının yazarıdır. Ayrıca TTK onaylı *4. Sınıf Türkçe* kitabı yazarlarından. "Eğitimde Yeni Yaklaşımlar", "Yaşayan Dersler", "Sınıfta Yaratıcılık", "Yaratıcı Dramanın Yöntem Olarak Kullanılması" konularında bildiriler sundu ve seminerler verdi. Halen çeşitli süreli yayınlar da eğitim politikaları üzerine yazılar yazıyor.

İstanbul'da Fide Okulları'nda Genel Müdür olarak görevine devam ediyor.

E-posta: mujdatataman@gmail.com

Instagram: [@atamanmujdat](https://www.instagram.com/atamanmujdat)

Twitter: [@ataman_mujdat](https://twitter.com/ataman_mujdat)

Ağlamıyorum Gözümeye Eğitim Kaçtı

AĞLAMİYORUM GÖZÜME EĞİTİM KAÇTI

Yazan: Müjdat Ataman

Editör: Aslı Güneş

Yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Eylül 2021 / ISBN 978-605-09-8726-3

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Uğur Acil

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 446 05 99

Sertifika no: 20699

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ağlamıyorum Gözüme Eğitim Kaçtı

Müjdat Ataman

İçindekiler

Önsöz.....	13
Ülkemin başarı ve başarısızlık öyküleri	15
Avcı toplayıcı insandan Elon Musk'a: Öğrenme yolculuğu	37
Nicelik anlatımında niteliği atlamak	59
Politik sıkışmışlıkta eğitimin yitik konumu	75
Bir öğretmenin yalnızlığından bir ülkeye bakmak	93
Derinleştirmeyen döngü	103
Okula dair kalanlar	119
Bizim çocuklarımız	135
Eğitime dair bir şeyler yaptık ama... ..	149
Başka bir şey	175
Çocuklarımız ve biz	209
Ezcümle	225

Yol arkadaşım Ruken'e...

Önsöz

Müjdat Ataman'ın *Ağlamıyorum Gözüme Eğitim Kaçtı* kitabının önsözünü yazmaktan büyük mutluluk ve gurur duyuyorum.

Elinizdeki bu kitabı ilk okuduğumda, bir gün öğrencilerin duygusal zekâsını geliştirmeye yönelik bir müfredat hazırlanacaksa, mutlaka önce bu kılavuza bakılmalıdır diye düşünmüştüm.

Müjdat ile tanışıklığımız çok eskiye dayanmıyor. Pandemi günlerinde yaptığımız bir söyleşide tanıştık. Sohbetimiz bittiğinde, neden bu kadar geç tanıştık diye hayıflandığımı hatırlıyorum. O gün konuştuğumuz konular, sorduğumuz sorular, bulmaya çalıştığımız yanıtların tümü bu kitapta.

Kendisiyle farklı branşlarda olsak da aynı konulara yıllarca kafa yormuşuz. Müjdat bir düşünce insanı. Bir filozof. Gerçi ikimiz çok benzer şeylere kafa yormuş olsak da kendisinin farkı aynı zamanda bu konularda bir aksiyon insanı olmayı başarmış olmasındadır.

Bu kitabın en ayırt edici özelliği, problemlerin çözümüne yönelik, Müjdat'ın geliştirdiği multidisipliner yaklaşımı da içeriyor olması. Aksiyon insanı olmanın farkı tam da burada ortaya çıkıyor.

Müjdat Türkiye'de bir şeylerin iyiye doğru gitmesi için, önce eğitimden başlamamız gerektiğine inanan çok güzel bir insan. İşte bu yüzden kitabın her bölümü doğru ve sağlıklı bir çocuk eğitiminin ilkelerine farklı bir açıdan bakabiliyor. Bulmacanın parçaları birleşince de eğitimde reformların formülü ortaya çıkıyor. Ülkemizin uzun zamandır aradığı formül bu.

Kitaba başlarken, önce iyi bir kaynak olacak gözüyle baktım ama sonra bunun benim için kişisel bir iyileşme sağlayacak bir

içerik olduğunu da fark ettim. Hepimiz hayatımızda kişiliğimizi ve bakış açımızı temelden değiştiren şeyler yaşarız. Bu durumlar hepimizin başına gelir ve bunlara tepki verme biçimimiz, bundan sonra nereye yürüyeceğimizi, hayati sorulara nasıl yanıt vereceğimizi ve hayatımızın kalanını nasıl geçireceğimizi ciddi şekilde etkiler. Ve bu kritik süreçler çoğunlukla çocukluğumuzla, eğitimi-mizle ve rol modellerimizle ilgilidir.

Müjdat eserinde, insan hayatını değiştirebilecek süreçlere çokça odaklanmış. Bu süreçleri gerçek hayat hikâyeleri üzerinden vurgulaması da kitaba dramatik bir ton kazandırmış. Gerçi dürüst olmak gerekirse, anlattığı bazı vakaların hayal olmasını tercih ederdim ama maalesef gerçekler. Hem de korkunç bir şekilde gerçekler. Bu yüzden birazdan okuyacağınızdan sürekli keyif alacaksınız diyemem. Bazı gerçekler tokat gibi yüzünüze inecek ama çok şey öğreneceğinizi garanti edebilirim.

Müjdat, eğitim konusuna odaklanırken, problemi çözmek için çözüm metodolojilerini yapılandırmamız gerektiğini de çok ince içerik işçiliği yaparak göstermiş. Tek bir kaynaktan gelen bilgiyle kök salmış eğitim problemini çözümlen hayli zor olduğu ülkemizde, farklı disiplinlerden gelen metodolojilerle düşünmek zorundayız. Müjdat işte tam da bunu yapmış.

Çözüm antropolojide, davranış bilimlerinde, psikolojide, sosyal coğrafyada aranmış. Entegre düşünebilme yeteneği kitabın özüne oturmuş.

İşte tam da bu yüzden ben bu kitabı okuduktan sonra, artık bir eğitim kitabı olarak göremiyorum. Bu bir gelişim kılavuzu. Müjdat bu gelişim sürecinde, tüm paydaşları bir araya getiriyor, birlikte gelişmenin yolunu anlatıyor ve en sonunda mutlu çocuk yetiştirmenin resmi ortaya çıkıyor.

Ben sözü fazla uzatmadan, sizi kitabınızla baş başa bırakmak istiyorum. Bu kitabın eğitim uzmanlarına yönelik temel bilimi vurgulayan, kanıta dayalı arka plan bilgilerinin size de keyif vereceğini umuyorum. Herkesin duygularını ve öngörülerini paylaştığı bu dünyada, biz hep bilime bakalım.

Ülkemin başarı ve başarısızlık öyküleri

“İvan İlyiç tam o sırada düştü ve ışığı gördü;
evet, yaşadığı hayat yaşaması gereken hayat değildi
ama yanlış hâlâ düzeltilebilirdi sanki.”

İvan İlyiç'in Ölümü, Lev Tolstoy

“Sen gideli...” notuyla paylaşılan bir fotoğraf karesi içime işlemişti. O karedeki gencin gülümseyen yüzüyle karşılaşıyordum uykuya dalarken. Merak edip neler yaşandığının peşine düşünce bir kaybediş öyküsünün içinde buldum kendimi.

Bir çocuğunuz var ve onun başarılı olması için elinizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorsunuz. Siz zor şartlarda, gecenizi gündünüze katarak, çok çalışarak bir yerlere gelmişsiniz. Okurken ne anneniz ne de babanızdan bir destek görmüşsünüz, tırnaklarınızla kazıyarak elde etmişsiniz kazandığınız her şeyi. Siz çektiniz, çocuğunuz çekmesin istiyorsunuz. Hayatın zorluklarını iyi biliyorsunuz; bu topraklarda başarılı olmak için çok çalışmak, iyi okullara gitmek gerektiğini yaşayarak deneyimlemişsiniz. Tam da bu nedenle varınızı yoğunuzu çocuğunuzun eğitimi için harcıyorsunuz. Biliyorsunuz ki ona açılacak kapıların anahtarı “başarı” sözcüğünde gizli. Size sunulmayan tüm imkânları çocuğunuz için seferber ediyorsunuz. Hocalar tutup çocuğunuzun koleje girmesi için özel dersler aldırıyorsunuz. Çocuğunuz da akıllı maşallah, biraz destekle çok istediğiniz kolejin kabul sınavını kazanıyor. Eşinizle birlikte okula giderek kaydını yaptırıyorsunuz. Okuldaki başarısı için siz de destek oluyorsunuz, ödevlerini bitirmiş mi diye her akşam kontrol ediyorsunuz, bir eksik görürseniz çocuğunu-

zu karşınıza alıp anlamadığı yerleri siz anlatıyorsunuz. O, herkesin mezunu olmaktan gurur duyduğu liseye gitsin istiyorsunuz, derece yapsın istiyorsunuz ve liseye geçiş zamanı yoğun bir kurs programı içine alıyorsunuz çocuğunuzu. Bir haklı gurur daha yaşıyorsunuz; çocuğunuz o herkesin mezunu olmakla gurur duyduğu liseye Türkiye derecesiyle giriyor. Biliyorsunuz ki sadece bu okula gitmesi yetmeyecek. İş yaşamında, sizden daha üst makamlarda çalışanların bir sürü becerisi olduğunu hatırlıyorsunuz. Çocuğunuzun da ileride bu becerileri olsun istediğiniz için yaz tatillerini onun gelişimine adıyorsunuz. Önce yelken dersi aldurmaya başlıyorsunuz, ardından tenis dersleri geliyor; disiplini gelişsin, odaklanması artsın istiyorsunuz. Bunlar da yetmez, diye düşünüyor ve Fransızca derslerine başlatıyorsunuz; bir dilin bir insan, iki dilin iki insan olduğunu en iyi siz biliyorsunuz. Çocuğunuz liseyi bitirmek üzereyken o günlerin gözde üniversitelerinin hangisi olduğunu biliyorsunuz, çocuğunuzun oraya yönlendiriyorsunuz. Özendiğiniz insanların çocuklarının hep o üniversitelere gittiğini anlatıyorsunuz. Çift dal yapacağı üniversiteye gitmesi için onu yönlendiriyorsunuz. Mühendisliğin geleceğinin ekonomi alanında olduğunun farkındasınız ve çocuğunuzun ikna ediyorsunuz. Tam da düşündüğünüz gibi başarılı çocuğunuz yeni bir derece yaparak üniversite sınavını kazanıyor, evde bir bayram havası. Kayda çocuğunuzla birlikte gidiyorsunuz. Derin bir soluk alıyor, çocuğunuz için açılacak o altın kaplı kapıların hayaliyle gülümsüyorsunuz.

Mezuniyet günü gururlusunuz, ah babam diyorsunuz, keşke yaşısaydın da torununun bu başarılarını görseydin diye geçiriyorsunuz içinizden. Üniversite bitince çocuğunuz bir süre dinlenmek, sonra iş aramak istiyor. Çocuğunuzun hâlâ çok başarılı olmanın formülünü anlamamış olmasına çok öfkeleniyorsunuz, onu karşınıza alıp yurtdışında yüksek lisans yapmadığı sürece bir hiç olacağını uzun uzun anlatıyorsunuz. Çocuğunuzun biraz daha itmenin iyi olacağını düşünerek kendi bağlantılarınızı kullanıp İngiltere’de bir üniversitede yüksek lisans ayarlıyorsunuz, onu ikna edip beraber Londra’ya uçuyorsunuz. Evini tutup, okula kaydını yaptırıp, harçlığını verip dönüyorsunuz. Altı ay sonra sadece yüksek lisans-

la olmayacağını bildiğiniz için yine kendi iş imkânlarınızı kullanarak ileride çalışacağı sektöre alışın diye önemli bir fabrikada staj ayarlıyorsunuz. Size verilmeyen o desteği çocuğunuza verdiğiniz için çok mutlusunuz. Her hafta düzenli olarak arayıp hem yüksek lisansı hem de stajı soruyorsunuz. Bu aramaların birinde çocuğunuzdan hiç beklemediğiniz bir şey duyuyorsunuz, iki dersini vermediği için yüksek lisansını bir dönem uzattığını söylüyor. Telefonu kapatıyorsunuz ama içinizdeki fırtınayı dindiremiyorsunuz. Yapılan bunca fedakârlığı anlamamış olmasına içerliyor ve ona darlıyorsunuz. Aramalarınıza bir süre ara veriyorsunuz, o aradığında da soğuk bir ses tonuyla konuşuyorsunuz.

Çocuğunuz bu durumdan rahatsız oluyor, atlıyor uçağa ve geliyor yanınıza, sizinle konuşmak istiyor. Siz ona bir hayat dersi daha veriyorsunuz; başarılı olmak için yeterli çabayı göstermediğini, eğer iyi bir yerlere gelmek istiyorsa bir an evvel yüksek lisansını bitirmesi ve iş yaşamına girmesi gerektiğini açıklıyorsunuz. Başı öne eğik, yaptığı hatanın utancıyla dinliyor sizi, her şeyi sunduğunuz canınız evladınızın sizi anlamasına seviniyorsunuz. Cebine harçlığını koyarak Londra'ya gönderiyorsunuz; hadi be çocuğum diyorsunuz içinizden, yaparsın, başarırısın, sen hep göğsümüzü kabarttın, daha iyilerini yine yaparsın.

Mart ayının 24'ünde, çocuğunuzun arıyorsunuz cevap vermiyor. Fabrikadadır, duymuyordur diye düşünüyorsunuz; iki saat sonra yeniden arıyorsunuz, yine cevap vermiyor. Gece yarısına kadar aramasını bekliyorsunuz, aramıyor. Ertesi sabah telefonunuza bakıyorsunuz arama var mı diye, olmadığını görüyorsunuz. Ah gençlik, kim bilir nerede eğlendi, hangi arkadaşıyla takıldı da unuttu babasını diye geçiriyorsunuz içinizden.

Mart ayının 25'inde, saat 10'da önemli bir toplantınızın ortasında telefonunuz çalıyor; +44 ile başlayan, telefonunuzda kayıtlı olmayan aramayı görünce toplantıdakilere parmağınızla bir dakika işareti yapıyor ve odadan çıkıyorsunuz. Arayan kişi çocuğunuzun adını söylüyor ve tanıyor musunuz diye soruyor. Ne olduğunu anlamamış bir şekilde, panikle, evet, ne oldu, diye soruyorsunuz.

Telefonunuz elinizden düşüyor...

Kim bilebilirdi ki bu kadar başarılı bir çocuk, kendi hayatını sonlandırma kararı alacak; kim derdi ki harika bir yaşamın başlangıcında canına kıyacak. Yok hayır, o hep duyduğumuz psikolojik rahatsızlıkları vardı, tedavi görmüştü, ilaç kullanıyordu gibi bir durum da yokmuş. Gitmek istemiş sadece ve gitmiş, bir başarı uğruna yitirmişiz bir güzel çocuğu...

Ölümünden üç gün sonra, memlekete bir uçağın kargo bölümünde getirilen ve toprağa verilen, sevdiklerini yasa boğan çocuk sadece bir ailenin dramı değil. Hepimizin büyüme yolculuğunun bu öykü ile bir parça da olsa benzeşen bölümleri var.

Bu eğitim sisteminin yarattığı korkunç girdabın tek bir kurbanı yok. Aşağıdaki gazete haberlerinden alınan örnek olaylar, ülke gündemi içinde bir iki gün konuşulduktan sonra unuttuğumuz başlıklardan:

Üniversite sınavına girmek için Kulp'tan Diyarbakır'a gelen Ö. A. sınav öncesi istifra ediyor ve bu nedenle sınava alınmıyor. Akşam evine dönen Ö.A. silahla yaşamına son veriyor.

Y.F.M., henüz 14 yaşında. Önceki gün açıklanan LGS sınav sonuçları sonrası babasıyla tartışma yaşıyor ve oturdukları binanın 4. katından atlayarak intihar ediyor.

Kayseri'de 13 yaşındaki S. C. K. ders notlarının kötü olduğu gerekçesiyle intihar etti.

Mardin'in Artuklu ilçesinde YKS'den kötü sonuç alınca psikolojisi bozulan 18 yaşındaki B.A. babasına ait silahla intihar etti.

Muğla'nın Milas ilçesinde bugün düzenlenen sınava girmek için hazırlanan 19 yaşındaki M.K. yakınları tarafından evinin yanındaki inşaatta asılı bulundu. M.K.'nin sınav stresine dayanamayıp intihar ettiği iddia edildi.

TEOG sınav sonuçlarının açıklanmasının ardından bunalıma girdiği ifade edilen 13 yaşındaki A. B. Y.'nin cansız bedeni, evinin banyosunda asılı halde bulundu.

On üç yaşında, TEOG sınavı sonrası yaşamına son veren bu öğrencinin haberini dün gibi hatırlıyorum. Çocuklara yaşattığımız bu

başarısızlık algısının yol açtıkları üstüne konuşmuyoruz bile. Artık durmamız, başımızı eğip düşünmemiz, sistemin içine alıp öğüttüğü bu çocuklar için “Yeter!” diye haykırmamız gerekiyor.

Ülkede her şey sayı ile algılanıyor. Kaç öğretmen atanacak, kaç öğrenci sınava girecek, kaç şehit verildi, kaç kişi COVID'den yaşamını yitirdi? Sayılar konuşmaya başlayınca öyküler nefes alamaz oluyor. Kaybediş, hayatına son vermek değildir; içteki ışığın sönmesi de bir kaybediştir. Adına eğitim dediğimiz araçla ne çok çocuğun yaşam sevincini çaldığımızın farkında değiliz. Ne yazık ki içindeki ışığı kaybedenlerin sayısını bilmiyoruz; belki de tam da sadece bu nedenle bu şekilde akan eğitim sisteminin fişini çekmemiz gerekiyor.

Başarısız olan çocuklar zorlanıyor, kaybetmek kolay değildir. Yeteri kadar çalışsalar bu sorunları yaşamazlar diye düşünürsek yanılırız. Bu sistemin yarattığı toplumsal travma, başarılı ya da başarısız çocuk ayırmıyor. Bakın, on üç yaşındaki A'nın kaybı üstüne Ekşi Sözlük'te açılan başlığa yazılan bir yazı:

İlkokulun parlak çocuğu olarak benden ortaokulda deneme sınavlarında Türkiye derecesi bekleyen bir ailem vardı. Bölge 2.si oldum diye sofradan kovmalar, arkadaşlarımla yanında aşığılama, 100 alamadığım zaman suratıma tükürmeler vs. Hatta klasik “okumazsan sanayiye veririz” tehdidinin bir başka versiyonu olan “1. olmazsan seni o okuldan alır, yatılı okula veririz”i bol bol duydum. Bu baskıdan mıdır yoksa bir yerde görüp özendim mi hatırlamıyorum ama, yaklaşık 8 yaşından 13 yaşına kadar dönem dönem intihara kalkıştım. Ama o kadar kafam basmıyor ki, o kadar ölüm ne, nasıl ölünür olayından çakozlamıyorum ki, eğer deterjan ilaç sabun vb. şeyleri doğru oranlarda karıştırabilirsem ölebilirim sandım. Altın oran arıyorum sanki evin çamaşırlığında, salağa bak. Neyse, doğal olarak midemi bozmak dışında pek bir işe yaramadı. ÖSS'de sayısaldan derece yapıp ODTÜ'ye geldim, başka şehir sonra mezuniyet falan derken ailemle bağım iyice zayıfladı. Canım hocamlar, şimdi ben bunu niye anlattım? ODTÜ'lü oldum da ne oldu, derece yaptım da ne oldu? Çok güzel işler adına kadar açıldı, uf-

kum açıldı, akademi neymiş, bilim neymiş öğrendim evet, evet ama bunların karşılığında benden çocukluğum çalındı, ailemin şefkati çalındı, sevgisi esirgendi. 8 yaşında sabah uyanmamak umuduyla her gece dua eden, o sahibinin kalbinde onarılmaz yaralar bıraktı. Bir kere bile "bir dahakine daha çok çalışır yaparsın" diye saçlarım okşanmadı...

edit: bu yazıda "başarı baskısından" kasıt bire bir ailenin uyguladığı bir baskı değildir, genel olarak toplumun bizlere, özellikle de çocuklara/öğrencilere yüklediği, başarılı olma kaygısından bahsedilmek istenmiştir. Aile gayet anlayışlı ve bilinçli olsa bile bu baskıya maruz kalmadan büyümek imkânsız gibi bir şey. (01.08.2016 06:06 besame mucho)

İçinizi kararttım biliyorum, nefesiniz daraldı farkındayım. Ben de bütün ayrıntılarını okuduğum bu acı öyküleri kısaltıp yazarken benzer duygular yaşadım. Sekiz yaşındaki bir çocuğun sabah uyanmamak umuduyla dua ederek yattığı bir ülke, hiçbirimizin hayali değil ama gerçek. Gece yatağa girerken gülümseyen, büyük hayallerini besleyerek nice umutla uykuya dalan çocuklar hayaliyle ve bir şeyleri değiştirebilme inancıyla yazıyorum. 23 yıldır okulda olan biri olarak değişimin başladığı yerin okul olmadığını, evlerimizin içi olduğunun farkındayım. Tam da bu nedenle sevgili anne ve babalar, bu kitap sizler için. Biliyorum ki bu ülkenin milyonlarca çocuğu örselenmiş olarak okula başlıyor, öğretmeninden göreceği sevgi ile yüzünde güller açıyor; işte tam da bu nedenle sevgili öğretmenler bu kitap aynı zamanda sizler için.

Bu coğrafyada kendimizden çok çocuklarımızı düşünüyor, onlar için en iyisini yapmaya çalışıyoruz. Evde çocuklarımıza verdiğimiz zararın farkında olmadan okulda alacakları eğitimle başarılı çocuk yetiştireceğimizi zannediyoruz. Okulun çocuklarımızın hayatından nasıl çaldığının farkında olmadan koca bir yalana tutunuyor ve adına eğitim sistemi denen bu çarkın içinde çocuklarımızın umutlarının tüketilmesine müsaade ediyoruz.

"Eğitim, çocuğunun, öğrencimin içindeki coşkuyu, yaratıcılığı, sevgiyi, dünyaya duyduğu ilgiyi öldürmesin; çünkü insan bir sayı, hayat da bir şık değil" diyen ebeveynler, öğretmenler ve hayata dair heyecanını hiç yitirmeyenler; bu kitap sizin için. Okuyun, hep birlikte değiştirelim.

"Sekiz yaşındaki bir çocuğun sabah uyanmamak umuduyla dua ederek yattığı bir ülke, hiçbirimizin hayali değil ama gerçek. Gece yatağa girerken gülümseyen, büyük hayallerini besleyerek nice umutlarla uykuya dalan çocukların hayaliyle ve bir şeyleri değiştirebilme inancıyla yazıyorum. 23 yıldır okulda olan biri olarak değişimin başıladığı yerin okul değil, evlerimizin içi olduğunun farkındayım. Tam da bu nedenle sevgili anne ve babalar, bu kitap sizler için. Biliyorum ki bu ülkenin milyonlarca çocuğu örselenmiş olarak okula başıyor, öğretmeninden gördüğu sevgi ile yüzünde güller açıyor; işte tam da bu nedenle sevgili öğretmenler, bu kitap aynı zamanda sizler için.

Bu coğrafyada kendimizden çok çocuklarımızı düşünüyor, onlar için en iyisini yapmaya çalışıyoruz. Evde çocuklarımıza verdiğimiz zararın farkında olmadan, okulda alacakları eğitimle başarılı çocuk yetiştireceğimizi zannediyoruz. Okulun, çocuklarımızın hayatından çaldığıının farkında olmadan koca bir yalana tutunuyor ve adına eğitim sistemi denen bu çarkın içinde çocuklarımızın umutlarının tüketilmesine müsaade ediyoruz."

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 33

Sertifika no: 11940

ISBN 978-605-09-8726-3

9 786050 987263

Doğan
Kitap